

[Maisted]

pct. Devalueringen på 20–25 pct. er et udtryk for, at omkostningsniveauet er for højt, og at det skal nedsættes. Det er samtidig et udtryk for, at professor Gelting anser dette folketing for at være fuldstændig ude af stand til at føre en fornuftig indkomstpolitik, at det altså ikke er i stand til at styre vores omkostningsniveau, selvfølgelig fordi vi har en socialdemokratisk regering.

Fremskridtspartiet ønsker en lønedsættelse kombineret med en afvikling af indkomstskatten og så offentlige besparelser. Det betyder en væsentlig nedsættelse af omkostningsniveauet, og der bliver så muligvis muligheder for at øge de offentlige investeringer, når vi har set resultatet af den gennemførte politik.

Men det væsentligste er, at vi sikrer, at der kommer den nødvendige kapitaloverførsel til den private sektor til investering i dansk erhvervsliv; det er en forudsætning for et overskud til offentlige investeringer.

Så er det selvfølgelig klart, at selv om man har sat tingene på hovedet, kommer man ikke uden om at diskutere, om man skal følge disse naturgasimperialister, der vil ødelægge Danmark ved at gennemgrave hele landet for at få indført gassen. Her er så limpinden fra socialdemokratiets side den, at man siger: ja men nu gennemfører vi kun en del af dette projekt, og det bliver ikke så dyrt.

Vi har fået denne redegørelse, men den er ikke skrevet under af embedsmændene, man aner overhovedet ikke, hvad det er for embedsmænd, der er ansvarlige for den. De skal nok vare sig for at sætte deres navn under. Den er bare udformet, og så står der, at der er nogle, der har lavet den, men ikke, hvem der har ansvaret for hvad.

Af denne redegørelse vil man imidlertid se, at hvis man først er begyndt på det projekt, så er man i fuld gang med at lave et distributionsnet ud til den enkelte forbruger, så skal vi ind i alle villahaver, vi skal have indlagt gas i små haner i de små danske hjem, uanset om det er økonomisk uforvarsomt. Det er den limpind, socialdemokratiet prøver at få folketinget til at hoppe på.

Storebæltsbroen mener vi ikke at vi på nuværende tidspunkt har råd til at gennemføre, og kernekraft, ja, det er jo ikke et problem af teknisk karakter eller af sikkerhedsmæssig karakter. Problemet er socialdemokratiets venstrefløj. Man kan se af den arti-

kel, hr. Robert Pedersen har skrevet i dag, at problemet ikke er af seriøs karakter, det er et internt socialdemokratisk partiproblem. Man vil altså ikke gennemføre det, der selvfølgelig er mest rentabelt af alt.

Vi har for længe siden foreslået, at man gennemførte en folkeafstemning, at man efter en diskussion ude i befolkningen fik afklaret den del af problemet. Resten er ikke noget problem under forudsætning af, at man får nogle klare svar på de stillede spørgsmål om, hvad socialdemokratiet vil. Hvordan ser det ud med hensyn til vores muligheder for at investere i dansk erhvervsliv? Hvordan ser det ud med hensyn til de dyrtidsportioner, der skal forfalde her i 1979? Det investeringsniveau, vi taler om, ser jo helt anderledes ud, hvis socialdemokratiet har tænkt sig, at disse dyrtidsportioner skal indregnes i det kommende omkostningsniveau. Hvordan hænger det sammen med hr. Erling Olsens udtalelser? Og hvad forstår finansministeren ved et tilfredsstillende betalingsbalanceunderskud? Når vi får svar på alle disse spørgsmål, er der noget mere rimelighed i at diskutere, hvor mange midler der er til rådighed for offentlig investering.

Ellemann-Jensen (V):

Indledningsvis er der god grund til at udtrykke respekt og anerkendelse for det arbejde, som ligger bag den planredegørelse, der er udgangspunkt for debatten i dag. Embedsmandsudvalget har givet os et stykke værdifuldt værktøj til den politiske drøftelse af de offentlige investeringsopgaver, og med tiden kan man så håbe, at regering og folketing lærer at anvende dette værktøj på en fornuftig måde.

Når man ser redegørelsen fra finansministeren, som viser, hvad regeringen har fået ud af planredegørelsen, forekommer det i hvert fald, at man i regeringen næppe fuldt ud lever op til de spilleregler, der er angivet. Man opstiller ikke en troværdig ramme for de kommende års investeringer, og de prioriteringer, man har foretaget inden for den ramme, man opstiller, er i enkelte tilfælde tydeligvis foretaget efter helt andre motiver end de angivne.

Det investeringsprogram, finansministeren har lagt frem, bliver præsenteret som en helhed, men hvis man nu har gabet for højt,